

er til at stole på. Om kravet til tolkning i retssager er der i sig selv ingen tvivl.

Men lad os forestille os et lille land. Det har en høj og smuk retskultur og lægger vægt på at hævde den. Så sker det, at der foregår drastiske forandringer i verden udenom, og på grund af en yderst letsindig og ubetænksom lovgivning bliver det lille land oversvømmet af flygtninge og fremmede fra hele verden og især fra den del af verden, der ligger længst væk og er mest fremmed.

Kl. 15.30

Disse fremmede er et kraftigt islæt i kriminalstatistikken. De står igen og igen for en dommer, men deres sprog er så fremmed, ofte arabisk og afrikansk, at dommeren ikke kan forstå dem og ikke kan finde tolke til at oversætte for sig, fordi disse sjældne sprog ikke er genstand for undervisning på universitet og sprogskole.

På den anden side er retssystemet i dette land hele tiden forfulgt og plaget af en europæisk menneskerettighedskonvention, som uafsladelig foreholder det lille land, at det skal leve op til de mest drakoniske og absolutte idealer om retfærdighed og uvildighed. I retsplejelovens § 149 fastslås det, at rets sproget er dansk, men i den foreliggende vanskelige situation med utallige retssager med arabiske og afrikanske personer føler dommerstanden sig under pres fra den selvhøjtidelige, fingerpegende europæiske menneskerettighedskonvention, og som en form for selvbeskyttelse skriver Domstolsstyrelsen sin rapport om tolkebistand i retssager.

Her holdes idealet frem, den perfekte, uangribelige tolkning også i disse fremmede, fjerne sprog, som det lille land af gode grunde ikke har ret mange tolke i, men i rapporten er den ideelle tilstand skildret.

Så er der en opposition i Folketingssalen, som kan gribe den fine rapport og lave et beslutningsforslag ud fra den, og som med stor sikkerhed og selvretfærdighed kan kræve ideelle tilstande i det lille land vedrørende et autorisationssystem for indvandrer-tolke og kræve en lang række ændringer opfyldt for at være på den rigtige side af retfærdigheden.

Vist er det ædelt og ideelt, vist kan man i retssikkerhedens navn nikke ja til det hele, men det kommer altså alt sammen af en urimelig og bagvendt situation i det lille land, der er blevet oversvømmet af fremmede fra de fjerneste kyster og i et antal, som er helt uforholdsmæssig stort.

Det lille lands rammer er for så vidt blevet sprængte. Det lille land har fået påtvunget en situation, som er urimelig, fordi det lille land naturligvis ikke er og ikke kan være indstillet på at føre arabiske og afrikanske retssager.

Jamen vi må gøre noget, siger oppositionen dramatisk. Vist må vi gøre noget, men spørgsmålet er jo, hvad vi skal gøre. Er dette fine og krævende beslutningsforslag om store, nye, dyre uddannelser med hertil hørende udgifter og systemer det rette? Skal en ekstraordinær situation føre til så store og ekstraordinære beslutninger? Det er vi ikke sikre på.

Vi kan godt se problemet, men ser det altså især i den urimelige situation, som et lille land er blevet bragt i. Vi vil imidlertid ikke uden videre sige ja til et paradeforslag fra en opposition, der kører på frihjul. Vi vil kigge nærmere på forholdene nøgternt og skeptisk og se, om der ikke findes andre, mere beskedne måder at løse problemet på.

Vi kan ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu skal man selvfølgelig være opmærksom på, hvordan det er, man spørger hr. Søren Krarup, men først kunne jeg lige tænke mig at spørge: Med hensyn til afrikansk sprog, hvad er det for et sprog, hr. Søren Krarup tænker på? Det er jo et helt kontinent, vi taler om, med rigtig, rigtig mange forskellige sprog. Jeg tror ikke, der findes tolke, der er uddannet i afrikansk – ikke mig bekendt i hvert fald.

Men jeg vil egentlig også godt spørge til noget andet. Hr. Søren Krarup siger, at der er kommet mange fremmede til Danmark, men i samme åndedrag siger hr. Søren Krarup, at det er svært at finde tolke i Danmark, fordi det er et lille land, som ligesom ikke har særlig mange fremmede. De to ting hænger jo ikke sammen, for hvis der er så mange fremmede i Danmark, der taler mange af de her fremmede sprog, burde det vel også være let nok at finde tolke, altså personer, der er i stand til at tolke; især når nu hr. Søren Krarup i andre anledninger fortæller om de mange fra de selv samme fremmede lande, der har fået statsborgerskab. Så man kan sige, at vi sådan set har en hel del, der har bestået de danskprøver, som regeringen og andre synes er nødvendige for at kunne tilegne sig sproget, og samtidig har et andet sprog med sig. Er det ikke oplagte muligheder for netop at kunne have relevante tolke?